

til et Tegnebræt. De allerfleste af hans Medstuderende — og netop de af dem, der baade af Lærerne og de andre Elever ansaaes for de mest lovende — drømte da ogsaa blot om engang i Tiden at opnaa en eller anden fast og betrygget, om end nok saa beskeden Embedsstilling, der tillod dem at indrette sig det hyggeligt som Familjefædre med en lille Husstand i et lille Hus med en lille Have for engang efter fyrretyve Aars tro Tjeneste at afgaa med en lille Pension og et lille Udmærkelsestegn eller en Justitsraadtitel.

Men saadanne Udsigter fristede aldeles ikke Per. Han følte sig ikke skabt for Hverdagsliv og Godt købslykke. Han følte Herskerblodet i sine Aarer og krævede Plads til Højbords ved Livets Taffel blandt Jordens frie og frelse Mænd.

Han havde endogsaa for længe siden udset sig Midlet, der skulde sætte ham i Stand til at opnaa den attraaede, stolte Uafhængighed. Samtidig med, at han nogenlunde regelmæssig passede sine Forelæsninger og Øvelser, og uden at han heller forsømte de ydmygende Smaabeskæftigelser, der sikrede ham Livsopholdet, havde han i al Hemmelighed beskæftiget sig med at gøre Udkast til et stort Vandbygningsarbejde, en Fjordregulering, hvortil han havde fattet Planen allerede i sit første Studieaar i København. Den første Oprindelse dertil laa endda endnu længer tilbage i Tiden, helt tilbage i hans Drengaalder, nemlig i hint Tidsrum derhjemme, da der havde været saa megen Tale om at fremme den hensygnende Skibsfart paa Fjorden ved at uddybe og regulere Sejlløbet og ombygge Havnen, — dette Foretagende, hvorom hans Fader havde udtalt sig saa nedsættende paa Grund af det stærke Røre, det vakte i Byen, og som da